

Hrvaške, Dalmacije, iz Bosne in Hercegovine, iz Črne gore, Srbije in Bolgarije nam je doposlal že brez števila potopisov in člankov.«

Gospod Jensen je častni član narodnega muzeja poljskega v Rapperswylu ter imetnik bolgarskega reda za »народна заслуга« . . .

* * *

Želimo, da bi temeljiti poznavavec slovanskih razmer, naš prijatelj g. Jensen, še mnogo let zdrav in čil opravljal svojo plemenito misijo: seznanjati škandinavski sever s slovansko literaturo in kulturo. Saj ne samo med sorodnimi plemeni, ampak tudi med tujimi si narodi naj bi veljala deviza: »Spoznavajmo se!« . . . Tako medsebojno spoznavanje razpršava predsodke, navaja k vzajemnemu spoštovanju; to pa vodi k strpnosti, k prijateljstvu, k ljubezni, k pravi humaniteti. Naj dela g. Jensen še poslej kot pionir velike ideje človečnosti! V to ime mu kličemo srčni švedski: »Skoll!« (Na zdar!) . . .

Moje slovo.

V	etre je leden pihljaj,	Nihče ni se žalostil,
	mesec za oblaki spal.	ne v slovo mi ni napil.
	Meni je oko rosilo,	Le moj upnik brez pardona
	milo mi srce tožilo,	spremil me je do vagona,
	ko slovo sem domu dal.	Ko sem tožen se slovil . . .

Vojanov.

Zakaj?

A	h prej . . . Če srečal jo je le,	A zdaj . . . pa če jo sreča kje,
	je bil vesel;	ozre se v stran;
	pogled njen divni	in gre tam mimo
	ga je razvnel.	kot nepoznan . . .
	Če sta pa govorila kaj,	Haha! Zakaj tako? Zakaj . . .
	ah, kot v nebo	Ej, govore,
	bi zrl, se zdelo	Da radi zibelke
	mu je lepo.	boli srce . . .

Laščan.

